

Twanguero: «Tornar a agafar la guitarra clàssica és una de les millors coses que he fet»

Parlem amb el guitarrista valencià establert a Los Angeles sobre el seu nou disc en solitari, 'Carreteras secundarias vol. 2'

Twanguero | Arxiu

Diego García, conegut artísticament com a **Twanguero**, és un guitarrista inquiet i amb una gran capacitat creativa. Nascut a València, va travessar ja fa uns anys l'Atlàntic per establir-se a Los Angeles. Al llarg de la seva carrera, ha experimentat amb tota mena d'estils: rock, blues, americana i també flamenc-fusió, que el va portar a guanyar un Grammy llatí el 2013 pel seu disc conjunt amb **Diego El Cigala**, *Romance de la luna tucumana* (Cigala Music, 2013). Durant aquests dos anys pandèmics, el guitarrista ha volgut fer un viatge a la jungla de Costa Rica per enregistrar *Carreteras secundarias vol.2* (Cosmica Artists, 2022), un retorn a les sonoritats de la guitarra clàssica, l'instrument amb què es va iniciar quan va començar a estudiar al conservatori.

Amb aquest nou treball, **Twanguero** ha aterrat de nou al continent europeu per presentar-lo arreu de la península Ibèrica. La gira va engegar el cap de setmana passat a Pontevedra, l'acaba a finals de maig a Portugal, i passarà per fins a quatre localitats dels Països Catalans: Barcelona (8 de maig, Sagrades Tannines), Alacant (14 de maig, sala Euterpe), Benidorm (15 de maig, Quinta Avenida) i València (22 de maig, sala 16 Toneladas). Parlem amb el guitarrista sobre aquest nou treball i aquesta gira mentre s'acaba de recuperar del *jet lag*.

'Carreteras secundarias vol.1' (autoeditat, 2017) era un viatge per diferents paratges estatunidencs. Per què vas decidir que aquesta segona part havia de ser a la jungla?

La veritat és que no va ser una decisió com a tal. Vaig anar a la jungla perquè era l'únic lloc al qual podia anar amb les restriccions de mobilitat que hi havia als Estats Units. La idea inicial per a aquest volum 2 era gravar alguns temes a Mèxic, uns altres a Brasil, a Buenos Aires i acabar a Xile. Però amb la situació pandèmica d'aquell moment, molts països em van denegar l'entrada. L'únic lloc al qual em van deixar entrar va ser Costa Rica, i cap allà me'n vaig anar.

I allà què vas fer?

Vaig anar a provar a un parell d'estudis, però no em van fer el pes, i més venint de Los Angeles. Llavors, vaig agafar el meu equip i me'n vaig anar a una cabana enmig de la jungla a gravar-me el disc jo mateix. Tot plegat va ser una mica improvisat.

La pausa de la pandèmia et va convidar a buscar un lloc més tranquil i reposat?

Sí, en part sí. Realment, el que jo volia era anar a estudiar guitarra, com quan era petit. Em tancava hores a l'habitació tocant i tocant, i ningú em molestava. Volia recuperar això i la jungla era un entorn idoni perquè no hi havia gaires distraccions. És cert que si li prestes atenció hi pots descobrir moltes coses perquè hi ha molta vida, però és un lloc ideal per seure en una cadira, posar-te antimosquits i posar-te a estudiar. Va ser una experiència única i molt bonica perquè la selva és una simfonia amb hi ha sons espectaculars.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=YtJQwbNHlyA>

Vas seguir un procés de gravació totalment diferent de l'habitual, oi?

Sí, jo no soc gaire partidari de fer discos a distància. No m'agrada gravar-me les pistes, passar-les al productor... I això era el que tothom estava fent durant la pandèmia. Jo prefereixo interactuar amb els músics i, com que no era possible, vaig veure que aquella era la meua oportunitat per fer la segona part de *Carreteras secundarias* i fer un disc de guitarra solista bastant reflexiu. No és un àlbum per entretenir-te sinó per fer-te reflexionar.

En el documental que has fet per a acompanyar el disc, parles de filosofar amb la guitarra. En què consisteix?

És una recerca que estic fent per a donar-li un altre ús a la música. Jo no estic inventant res nou, però sí que busco un altre enfocament. Jo vinc del rock i la idea de fer discos d'aquest gènere va molt en la línia de l'entreteniment i de tenir enganxat a l'oient. En aquest cas, tanmateix, he intentat transmetre el concepte de música meditativa que tenia al cap.

El clima de la selva et va suposar un problema?

Durant el primer mes, encara era estiu i feia molta calor, i havia de batallar contra la desafinació i revisar-la constantment, ja que les guitarres espanyoles no deixen de ser fusta ben treballada d'un arbre. La veritat és que sí que vaig tenir dificultats, però al final m'hi vaig adaptar. També recordo molt bé l'època en què van començar les pluges. Allò era com un autèntic rellotge. A partir de les 5 de la tarda, sempre començava a caure el xàfec i ja no parava. Ha estat un llarg procés en què hi ha hagut de tot perquè no tenia la pressa de publicar disc ni en començar la gira en una data concreta. Realment, per mi, se'm va parar el temps mentre era allà gravant.

Twanguero Foto: Arxiu

Tu has tocat guitarres de tota mena, però en aquest disc se't sent amb una guitarra clàssica encarregada als guitarrers Ramírez de Madrid. Què t'ha aportat aquest instrument?

És un instrument basat en les primeres guitarres antigues, però amb les tècniques de l'artesania moderna. Sobretot, el que m'ha aportat és un retorn a les meves arrels: soc un guitarrista de rock, però vaig començar tocant la guitarra espanyola al conservatori. La guitarra de *nylon* és un instrument molt difícil, ja que o toques de manera molt precisa, o no sona bé. No deixa espai per a l'ús d'efectes i la tecnologia, malgrat que és un recurs molt interessant d'explotar. No obstant això, crec que aquest regrés és important per poder-te donar l'oportunitat d'expressar amb el mínim, que és l'instrument i les cordes. Per exemple, ha estat més rellevant la dieta per mantenir les ungles fortes per treure un so potent i bonic, que no pas els pedals, els cables, l'amplificador o qualsevol artefacte tecnològic. Aquí, la part orgànica és l'important perquè és l'únic que hi ha.

Com ha estat aquest procés d'estudi i de represa de la guitarra clàssica?

La guitarra de *nylon* no té dreceres. L'única via és tirar-te hores i hores estudiant, i és aleshores quan l'instrument comença ser una mica agraït. Però si deixes d'invertir-hi hores, és superdesagraït. Aquesta voluntat de millora i autosuperació amb l'instrument crec que era el que necessitava en aquell moment. I per això, em vaig començar a posar fites i vaig estudiar les partitures de guitarristes clàssics com **Matteo Carcassi**, **Leo Brouwer**, etc. El fet d'obligar-me a tornar a estudiar guitarra espanyola ha estat molt positiu. Mirant-ho ara amb distància, ha estat una de les millors coses que he fet últimament.

Estilísticament, el disc està a cavall entre la guitarra clàssica i la música sud-americana. En alguns moments, recorda a la música de compositors com Agustín Barrios o Antonio Lauro.

Jo venia estudiant compositors com **Atahualpa Yupanqui**, **Ermeto Pascual** o **Egberto Gismonti** des de fa temps, que m'han aportat aquesta part més psicodèlica i ayahuasquera [relatiu a una planta psicotròpica cultivada a la conca de l'Amazones]. I, per altra banda, la guitarra

Llatinoamericana també m'ha inspirat amb noms com els que citaves. Per a mi, **Barrios** és el compositor-intèrpret més important d'Amèrica del Sud. És el més gran que hi ha. Tocava increïblement i componia que queies d'espatlles! Estava a un nivell on no hi arribava ningú. Més enllà del mestre **Segovia**, que és el que va situar la guitarra en primer pla, **Barrios** és qui vertaderament va inventar el binomi d'intèrpret-compositor dins del món de la guitarra clàssica. Realment, em venia molt de gust anar cap a aquest so més sud-americà, que té part d'herència espanyola, però amb una llarga tradició pròpia que es desenvolupa a un gran nivell. Normalment, es té tendència a fixar-se en la guitarra nord-americana, però a Llatinoamèrica també és una bogeria el nivell que hi ha.

Aquesta direcció sonora va ser fruit de la teva estada a la jungla o era una idea anterior?

Moltes de les cançons ja les tenia fetes de viatges anteriors. Com que jo tenia la idea de fer un recorregut visitant diferents col·legues que tenen estudis per Amèrica del Sud, ja tenia una predisposició de fer-lo sonar en aquesta direcció. Tot i això, és cert que hi ha un parell de cançons que tenen una sonoritat una mica més blues perquè he intentat que siguin el nexa entre el volum 1 -que és més de l'estil *fingerpicking* de la guitarra nord-americana- i aquest nou volum.

Com afrontes aquesta gira ibèrica que just comences?

L'afronto amb tota l'energia possible, perquè tinc un gran nombre de dates. Primer de tot, intento cuidar molt bé les ungles perquè no es trenquin [RIU]. Tinc moltes ganes d'incorporar aquest nou disc al repertori en directe i mostrar un espectacle que no sigui únicament per a guitarristes. Al final, jo no toco per als guitarristes. Vull sortir d'aquesta bombolla superespecialitzada en què tots sabem molt; crec que la música ja no va per aquí. La música va de connectar amb l'oient i de prendre-s'ho amb la màxima serietat possible. Ara, estic una mica preocupat perquè, fins que no hagin passat les primeres dates de la gira, el directe no estarà al màxim nivell. Per molt que estudiis, tocar en un concert no és estudiar. Allà és on realment es veu el teu desenvolupament i jo espero estar a l'altura dels discos. És important estar en forma amb els dits i estar al 200% perquè no falli res.